

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • prosinec 2018 • Ročník XXIII

O připravenosti a čekání

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme zamýšlet, jsou zapsána v evangeliu podle Matouše ve 25. kapitole, verše 1-13.

Kázání začnu příběhem z vlastního života. Jednou jsem si od táty půjčil auto. Předtím, než mi dal klíče do ruky, řekl: „Nezapomeň natankovat, už tam dost dlouho svítí nádrž!“ A já odpověděl: „Jo, jo, neboj.“ Vzal jsem si auto a jel pro prvního kámoše, nabral druhého, pak nějaké holky a jeli jsme na výlet. Zanedlouho auto došla šťáva. Co teď? Nebyli jsme připraveni na tuhle situaci, i když jsem o ní věděl jenom já. Naivně jsem si myslel, že nám to vydrží a řekl si, že nic takového jako benzín potřebovat nebudeme. Auto jsme nakonec dotlačili na pumpu a z výletu nebylo nic. Poučení z této zkušenosti je dodnes pro mě důležité: Být připravený na všechno! Co o připravenosti říká podobenství o deseti družičkách? Připomíná nám, že se blíží čas Vánoc. Pro většinu lidí je to čas, kdy se uklízí, pečou různé druhy cukroví a samozřejmě nakupují dárky. Pro věřícího člověka je toto období především čekáním. Uvědomujeme si, že se blíží příchod. Něco nebo někdo přichází. Už je blízko, už je nedaleko, už jenom chvilka, netrpělivě čekáme. Kdo to má přijet, že jsme tak užaslí a napjatí? Je to příchod Pána Ježíše Krista, příchod jeho vlády, příchod království Božího. Podobenství o deseti družičkách je o tomto dlouhém čekání na příchod. Scéna, z níž podobenství čerpá, byla zřejmě Ježíšovým posluchačům dostatečně známá. Svatební hostina – příjemně

a radostné místo, ke kterému patří i společenství. Člověk se totiž neraduje sám, nýbrž vždycky s ostatními. Důležitý a jediný aspekt v tomto příběhu je čekání na příchod ženicha. Nemluví však o nevěstě, ale o družičkách, které měly jet vstříc přicházejícímu ženichovi jako lampionový průvod. A pak s ním vešly dovnitř na hostinu. Podobenství ale hned v úvodu nečekaně prozradí, že jedny byly pošetilé a druhé rozumné. Nabídne nám dvě možnosti – dobrou a špatnou. Máme tady dvě skupiny, které dělají totéž, a přece to není totéž. Je nyní na nás si domyslet, co je ta maličkost, která způsobila, že jednou je to dobře a podruhé celé špatně.

Pošetilé si vzaly lampy, ale nevzaly si s sebou olej do zásoby. Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. A právě ty malé nádoby s olejem navíc jsou tím, co družičky od sebe odlišuje. AHA! Počkej, počkej. CHVÍLI ZASTAVME! My už od počátku víme, kde se stala chyba? Že tím důležitým prvkem, který je rozdělí na pošetilé a rozumné, není příchod ženicha, nýbrž jeho zdržení. Nepřícházení. Kdyby ženich přišel hned teď, viděl by, jak všem deseti družičkám jejich lampy krásně svítí. Jenže ženich se zdržel. Pořád tu ještě není. Už to trvá moc dlouho. Je večer, všude tma, jaký div, že na všechny družičky přišla ospalost a usnuly. Spánek,

to mají všechny družičky společné. Je to snad trochu komické, že v podobenství o bdělosti i rozumné družičky usnou. Nikdo jim to však nevyčítá. Spánek signalizuje, že ženich se zdržel opravdu dlouho. Zdržení je ukolévalo. Jsou sice na místě, kde by se měl objevit ženich, ale spí. Najednou se uprostřed noci rozlehne křik: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ Prostě řečeno – probuďte se, dolejte nový olej do lamp a jděte. Všechny procitnou k aktivitě a musejí dát své lampy do pořádku. A v tomto okamžiku se dozvídáme o katastrofě, kterou naznačoval již úvod. Prozíravost a připravenost rozumných družiček se nyní vyplatila. Vztít si sebou náhradní olej byl ten nejlepší nápad. Pošetilé družičky nepočítaly s celou nocí a na budoucnost nemyslely. Říkaly si: Stačí, že mi to svítí teď. Jenže jejich olejové lampy jsou teď prázdné a k ničemu. A všechny, které takto doplatily na svou krátkozrakost, udělají to, co bychom asi udělali všichni – obrátí se o pomoc u rozumných družiček: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasinají!“ Ale možná ani moudré nemají nazbyt, možná že jsou lakomé a chtějí ženicha jenom pro sebe. Téměř to připomíná nějaký konkurenční boj. Tento okamžik je moc divný, a ještě podivněji zní rada, aby odešly nakupovat. Pošetilé družičky se tedy začaly shánět po oleji, přesně tak, jak jim moudré poradily. Pošetile družičky nepropásly jen možnost svítit – propásly především příhodný čas.

Pokračování na 2. straně

O připravenosti a čekání

Dokončení z 1. strany

Co nám dnes může říct toto podobenství? Co to znamená pro nás? Kde se v tomto příběhu vidíme my sami? Slyšíme tu o rozumnosti, pošetilosti a také o připravenosti. Pošetilost. Co to je? Když je někdo pošetilý, řekneme, že je nerozumný, bláhový, nemoudrý. Možná, že je to nerozumný snílek. Nebo je to člověk, který se nepotřebuje připravit na věci neočekávané, protože s nimi nepočítá. Pošetilost v našem vyprávění totiž není nemoc, je to lehkomyšlnost. A co rozumnost? Ta znamená připravenost na událost nečekanou, překvapivou. Mezi těmito dvěma alternativami totiž existuje zdánlivá maličkost. V našem příběhu o družičkách je to zásoba oleje. Jinak jsou téměř k nerozeznání. Mají snad i stejné šaty, stejné lampy, všechny čekají na ženicha, dokonce jsou stejně unavené a všechny také usínají. Ale čas brzy ukáže rozdíl. Tím rozdílem je olej. Proč ho v danou chvíli půlka družiček má a ta druhá ne? Ty, co ho nemají, ho snad zapoměly, vyhlídli se jim, ztratily ho, někdo jim ho ukradl, doufaly, že ho nebudou potřebovat, spoléhaly na druhé? A proč se rozumné nepodělily? Není správné se podělit se sestrami, možná ho měly málo i pro sebe, nebo jsou snad

lakomé? Středem pozornosti se stává olej. Olej v podobenství představuje něco, co se časem spotřebuje. Je to spotřební zboží, které je třeba doplňovat. Protože slouží ke svícení. Olej tu představuje prostě něco nedělitelného. Ze své podstaty věci se o něj nejde rozdělit. V přeneseném smyslu slova to může znamenat naši víru, která se nedá zdědit, přenést ani půjčit. Možná to je život, nějaký doklad, nebo dobré skutky. Prostě každý z nás (každá družička) si podle svého vyznání ukládá do své lampy to, co považuje za nejdůležitější. Pokud si pošetilé družičky samy nevezmou kanystry s náhradním olejem, těžko jim za noci pomoci. Rozumné družičky svým pošetilým kamarádkám příliš nepomohou. Naopak v rozhodující chvíli je ve tmě pošlou pryč. Navíc vypůjčením oleje by se pošetilé družičky stejně nestaly rozumnými, ale byly by pouze vychytralé. Někdo má a někdo ne.

Je zajímavé, že podobenství nekončí výzvou k vytrvalosti, ale k bdělosti. Potřebujeme být bdělí a včas si všimnout, že nám něco chybí. Tak jako si průběžně hlídáme, aby nám v autě nedošel benzín (aspoň některým z nás). Proto pravidelně jezdíme na benzínku, tankujeme a doplňujeme prázdnou nádrž. Jenom to nesmíme zjistit příliš pozdě, kdy

auto už dál nejede. To taky můžeme promeškat něco důležitého a hezkého, co nás čekalo. Je tma a ženich přichází, byl očekávaný, ale mešká. Přichází do tmy. Jednou přijde i k nám do tohoto světa, kde sice zní hlas evangelia, ale také se v něm dějí strašné věci, nad nimiž zůstává stát rozum rozumných a bláznovství pošetilých se může zdát jedinou obranou. A je tu také tma, která někdy vstupuje do života každého z nás. Člověka přepadá únava a usíná. I ty rozumné může za noci přemoci malátnost, strach nebo ospalost. Pokušení podléhají zbožní lidé úplně stejně, jako ti ve víře vlašni. A všechny probouzí až křik, že ženich je blízko, že už přichází. Je to velká radost, ale zároveň se tím dostáváme k nejtemnějšmu místu vůbec. Ženich přichází a rozumné družičky s ním vcházejí na svatbu. Pošetilé zůstávají venku. A dveře jsou zavřeny. Někde udělaly chybu, pravda je, že si ji uvědomily a chtěly ji napravit! Ale už nebyl čas. Příliš jim nepomohla ani rada rozumných družiček. Pospíchaly ke kupcům a mezitím propásly ženichův příchod. Ta představa děsí. V kůži těch pošetilých družiček můžeme být docela snadno i my.

Ale co nám potom chce text evangelia říci? Je to tvrdé varování? Výstra-

ha, že můžeme zůstat před zavřenými dveřmi, že nás docela dobře může namísto milosti čekat také odmítnutí, temnota, pláč a skřípění zubů. Pocit, že zůstaneme stát ve tmě, v sychravém nečase, před zavřenými dveřmi, však není úlevný ani radostný – a to ani trochu. Musím se tedy zeptat a ať se každý zeptá sám sebe. Jak je to s naší vírou? Svítíme, doutnáme, nebo jsme už vyhasli (tzv. vyhořeli). Na to dlouhé čekání budeme potřebovat zásobu oleje do lamp. Zásobu víry, zásobu naděje, zásobu lásky. Pokud jde o nás, o naši víru, pak jsme opravdu těmi, kteří docela snadno mohou zůstat stát před zavřenými dveřmi, když nebudeme připravení. O tom už my rozhodovat nebudeme. Možná tenhle příběh nepatří mezi naše oblíbené, protože není moc hezký. Možná se nám zdá nespravedlivý a smutný, či pochmurný. Ale vezme, že ... přichází Král slávy, přichází jako ženich. A průvod, co jde s ním, je radostný. Není řeč o tom, že by kráčel v čele soudního tribunálu. Nejde tu na prvním místě o soud, ale o pozvání na svatbu. A my všichni jsme zváni, nikoliv na lavice obžalovaných, ale do hodovného sálu. Rozhodni se sám, kde chceš usednout. Amen

*Martin Bánoci,
Teplice, 2. 12. 2018*

Posezení s bratrem Alexandrem Vondrou

V neděli 2. prosince přijal naše pozvání známý disident, mluvčí Charty 77, jeden z autorů petice Několik vět, zakladatel Občanského fóra, ministr zahraniční ČR v Topolánkově vládě, český velvyslanec ve Spojených státech amerických, v období let 2006 – 2012 senátor za Litoměřicko, Roudnicko a Slánsko Alexandr „Saša“ Vondra.

V našem regionu nadále působí jako předseda správní rady Nadačního fondu Kalich a předseda správní rady Destinační agentury České středohoří. o. p. s. V současné době přednáší mezinárodní a bezpečnostní vztahy na UJEP v Ústí nad Labem a Vysoké škole CEVRO Institut v Praze. Řeč byla o domácí i zahraniční politice, vzdělání a o životě vůbec. Milému hostu, členu Římskokatolické církve, za návštěvu děkujeme a věříme, že se ještě potkáme.

Ordinace nových kazatelů

Zcela zaplněný kostel apoštola Pavla v Ústí nad Labem byl v neděli 21. října svědkem slavnostních bohoslužeb s ordinací nových farářů a farářek ČCE. Bylo jich celkem osm – Martin Bánoci (Teplice), Alžběta Hanychová (Horní Počernice), Jan Hrudka (Telecí), Tomáš Jun (Ústí nad Labem), Iva Květonová (Brněnský seniorát), Jan Lavický (Klášteř nad Dědinou), Jan Mikschik (Krouna) a Anna Peltanová (Vanovice). Ústecký seniorát má tedy dvě posily a z toho se radujeme. Slavnostní bohoslužby v roce 100. výročí vzniku Českobratrské církve evangelické vedl synodní senior Daniel Ženatý a mezi prvními gratulanty po požehnaní byli četní kolegové a kolegyně farářky. Novým kazatelům do služby přejeme Boží blízkost a vedení.

Slova na cestu

Ef 6,7-10

Milí přátelé,

těchto 5 věcí chci povědět:

1/ Rozechvělost

svěřujeme vám dnes dary Ducha svatého, abyste jimi sloužili Kristově církvi. Vysíláme vás do služby. Činíme tak rozechvěle. Z naší lidské strany to není žádná silácká show. Žádné nalévání malých či velkých panáků, žádné plácání po ramenou a řeči, to je to dobrý, ty to zvládneš. Z naší lidské strany spíše úzkost. Co vás čeká? Jsme v podobné situaci, jak zpívá Jarek Nohavica o počátku krásného 20. století, ještě, že člověk nikdy neví, co ho čeká? Nebojte, nebudu vyjmenovávat všechny úzkosti doby. Na to je tato chvíle příliš vzácná a vy o těch nebezpečích víte, mluvíte o nich, vrtají vám hlavou, ptáte se, kde se to bere, kde se to zase bere, a proč. Jen chci vyznat - vysíláme vás do církevní služby spíše rozechvěle, než že bychom tak činili samozřejmě, jako by se nic nedělo.

2/ Jsme součástí procesu

Božího lidu

Od Abrahama až podnes, Boží lid tu je. A v něm i církev Kristova, i když jednotlivé církve nebo jednoty vznikaly a zanikaly. Kazatelé byli před námi, kazatelé budou po nás. Před vámi jsme byli my, co pomalu končíme. My pamatujeme faráře, kteří byli v penzi, když my jsme začínali. Nejste první článek v tom řetězu. To se může stát potěšením do té rozechvělosti. Jakési – ale safra, no, přece, no. Takhle stejně kdysi byli nováčci oni, a nějak to zvládli, tak my. Smíme, smíte se vidět v dlouhé řadě svědků. Jakési velkolepé Boží domno. Ťuk, ťuk, teď my, už i vy, pak další.

3/ Každý jste originál, a přesto máte velmi podobné podmínky, jako měli naši předkové

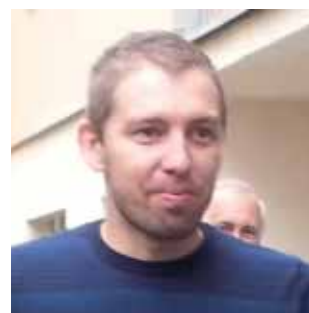
V nahuštěných dnech výročí 100 let

církve, 100 let Československa, 100 let konce války, nás to pudí k archivům, a čteme – třeba z vyjádření synodní rady v květnu 1938, v dusném čase úzkostí, co přijde, cosi určitě, a o pár měsíců přišel Mnichov. Čteme: Nic nám neprospěje dovolávat se otců našich a jejich utrpení, nebudeme-li sami věrní, zbožní, pravdiví a spravedliví. Doba jest zlá a zmáhá slabé! Zmáhá slabé, aby pohrdli zákonem Božím. Doba si činí posměch z kázání, hříchu a vykoupění. Pohrdá Spasitelem. A na konci téhož roku 1938, vyzývá farářská konference v Praze – varujeme před chytráky a potměšilými kšeftaři s národní hrdostí, chceme se vši vážností varovat před snahou udělat z víry a křesťanských ideálů pouhou záležitost politicky mocenského postavení církve. A vyznají - čtvrt roku před okupací - přes všechnu úzkost hledíme do budoucnosti s klidem beze strachu a se smělou nadějí.

4/Ven či dovnitř?

Čeká vás rozhodování, kterému se žádný farář, žádná farářka nevyhnu, nevyhnu. Jak otevřít sbor ven do společnosti, a jak současně sbor živit, silit, tvořit, službou slova a svátostí? Jaký je ten poměr? Kdy hrozí, že není uvnitř z čeho brát, a kdy hrozí, že je sice z čeho brát, ale není vůle to nabízet? Ten list z prosince 1938 to cítil také. Že církev bez sborů je na nic. Že ve sborech je život, který má kypět ven. Ale nejprve tam musí být kvas, Duch, který plane a tvoří. V závěru listu čteme - budeme se starat o své sbory ještě horlivěji, od osoby k osobě, chceme radit, varovat, pomáhat, povzbuzovat. Touto tichou a věrnou činností budeme stavět hráze proti rozčilení a zmatenosti. Přítakáme k tomu a přidáváme - má cenu pracovat nimiravě na sboru, hledat děti, chodit na návštěvy,

S jakým očekáváním přichází nový farář?

Martin Bánoci uznává a ctí ŽIVOT. Ž jako živé a zehnané společenství, I jako interaktivní sbor, V jako víra, O jako obětavost a ochota a T jako trpělivost. Věříme, že společně toto přání dokážeme vrchovatě naplnit. Instalace bratra Bánociho v našem sboru se koná v neděli 27. ledna 2019 od 15 hodin v modlitebně.

kázat, křtít, sloužit chlebem a vínem, číst Bibli, vzdělávat sebe i druhé. Něco se děje, něco Božího se děje zde na zemi. To je ta moc. Nad všechny moci a mocnosti. To je ta odplata, kterou v nebi žádný převít nesežere ani nevytuneluje.

5/Závěrem

Věříme v obcování svatých, tak se přidejme k mužům v synodní radě v květnu 1938, byli to konkrétně – Josef Souček, Kamil Nagy, Ferdinand Kafka, Antonín Boháč, Otmar Hrejša, Jindřich Hrozný, doplní každý jména své matky, otce, blízkých, svých farářů a farářek, učitelů nedělní školy i učitelů fakulty, Pavla Smetany, Bernarda Martina, přátel církve Kristovy od věků až podnes - a takto vyzvěme sami sebe, svou církev, a především tyto mladé sestry a bratry, slovy textu z května 1938: Protož bratři a sestry, stůjte v poznané pravdě, oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti, neboť naše bojování není proti tělu a krvi. Naše bojování je proti světu pánům temnoty věku tohoto, proti duchovním zlostem, které jsou vysoko nad námi. Věřte celým srdcem Pánu a slovu jeho. Následujte ho tak, abyste se rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého. Amen.

*Synodní senior Daniel Ženatý,
Ústí nad Labem, 21. 10. 2018)*

Připomněli jsme si 100 let Čes

Pojďme zpívat do chrámu

Txt: Ef 1,17-20

Se zpěvem se v životě setkáváme:

- při sprchování v koupelně
- na Pražském jaru při koncertě
- na fotbale
- když uspáváme děcko v postýlce
- teenager se sluchátky na uších poslouchá svou oblíbenou skupinu
- po cestě na hřbitov (jsem venkovský farář)
- ... a v kostele

Ap. Pavel má svůj dopis také plný zpěvu/ů. A není divu! On zvěstuje spasení, milost, vykoupění. Aby nezpíval!

Volá: Již se to stalo! Jste posvěceni, jste jiní, noví! Máte se stát chválou jeho spásy! Byli jsme mrtví – probudil nás k životu!

To všechno je veliký důvod ke zpěvu. Tomu radostnému zpěvu.

Můžeme mít až pocit, že se apoštol rozběhl, a – letí, letí už nad zemí... V prvních dvou kapitolách Ef, = tři chvalozpěvy!!!

Zdá se, že se přemožnou novotou a radostí zvěsti už odpoutal od časnosti a reality...

Mnozí by chtěli taky. A dělají to, říkají: Pojďte, zapomeňte na všechno, pojďte zpívat do chrámu, odpoutáme se od reality, zatáhneme roletu tam, kde to směřuje ke světu... (Takový nápad mi připomíná návrh Petrův na Hoře proměnění.)

Tak nikoli. Ony výzvy ke zpěvu (písni nových) v církvi nejsou vyslovovány s tímto cílem. Uprostřed oněch chvalozpěvů apoštol říká: (uprostřed varhanních a zpěvokolních čísel je kázání:) Ef 1,17-19

Vedle ducha zjevení je třeba také duch moudrosti. Je třeba ne jen se radovat, mít úžasný pocit a dobrou náladu. Nejen něco cítit a mít zážitek, ale je potřeba také Pána Boha poznat - a jasně si postavit před oči - 3 věci:

- k jaké naději nás povolal
- jak bohaté a slavné je naše dědictví v jeho svätém lidu
- jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.

Kořeny a původ organizace, současná aktivita a plány do budoucna. To asi v nějaké výroční zprávě musí vykazovat každá organizace. Zde to zdánlivě vypadá podobně, ale jen zdánlivě. Už pořadí je jiné.

1) Povolání k naději nejsou plány do budoucna. Už vůbec ne plány moje, naše. Povolání k naději je životní postoj = na všechno, v čem stojím hledět z perspektivy Božího království. Zda a jak toto, co dělám, jak žiji, co zakouším, bude užito v hodnotách Božího království. Křesťan se liší pevným očekáváním věcí příštích. Věřící člověk má budoucnost založenou na vykupitelském díle Kristově. Proto může Pavel psát o budoucnosti Božího království, spasení = v minulém čase: „vy jste k té naději byli povoláni!“ Už se stalo! Kříž na Golgotě je neměnný fakt, stejný je i váš výhled. Děkuje tedy, že smíme díky této jistotě překonávat obtížnosti přítomného času – ne je přezírat, nevšímat si jich, ale právě pro jistotu Kristova druhého příchodu má křesťan naději i ve změnu vezdejších pořádků. Nejsme lepší. Jediný rozdíl mezi námi a ostatními je, že my o té naději víme a přijali jsme ji. Zbývá o ní povědět druhým.

Symbolicky se nás také sešla stovka, a to nejen domácích, ale také sester a bratrů z Chomutova, Litoměřic, Třebenic, Plzně, Prahy i z Hradce Králové. Milé pozvání přijali také zástupci teplické ekumeny a delegace ze sprátených sborů v Muldě – Helbigsdorfu a z Altenbergu. Dopolední slavnostní bohoslužby s vysluhováním večere Páně vedl náměstek synodního seniora ČCE, jablonecký farář Ondřej Titěra. Svätéční náladu umocnilo dechové trio DIOPTRIO, spořádali jsme pro tuto příležitost zvlášť připravený devítikilový dort a rozhovory pokračovaly na pohostinné farní zahradě až do pozdního večera.

Výstavu k 100. výročí vzniku ČCE v presbyterně připravil Radovan Gaudyn.

kobratrské církve evangelické

2) Bohaté a slavné dědictví v Božím svatém lidu

Dědictví už trochu zavání majetkem, gruntem, sejfem, vzácnostmi po otcích a dědech. (Nezapomenout na ně!) Zde se ale mluví o dědictví od Pána Boha. Už v NŠ = dědictví od Boha = přidělená země = zaslíbená země. To má asi tradiční sbor a tradiční církve slyšet: Nikoli něco, co lid vydobyl, ale co Hospodin bez zásluhy přidělil, daroval. Naším dědictvím je to, jak rozpoznáváme kolem sebe naplnění Božích zaslíbení! (Proto také máme pevnou naději, že nejsme závislí na dědictví kterýchkoli z předchozích desetiletí.) Na jiném místě je psáno, že dědici se stáváme ne, až dosáhneme plnoletosti, ale už tehdy, když je potvrzena závět, která toto dědictví zaslubuje = nám byla taková smlouva zpečetěna krví Ježíše Krista. V tu chvíli jsme se (a všichni, kdo uvěřili) stali dědici Božího království. Něčeho z toho bohatého a slavného dědictví jsme se ještě ani neujali. Jsme na to ještě malí, moc ve víře mladí, ještě nám teče mléko po bradě. Na to také pamatujme. O zaslíbeném dědictví Božím je slavné vědět, a o nic méně zavazující také žít ve společenství, které je zváno ke stolu vzkříšeného Krista a tak už samo je závdavkem společenství žijícího pod Boží vládou. Křesťan, odcházející od Večeře Páně, si nese potvrzený glejt, že je dědicem Božího království!

3) O tom, jak je Pán Bůh nesmírně veliký ve své moci k nám, kteří věříme,

o tom by mohl leckdo z vás i vyprávět: Boží moc se v mém životě projevila tehdy, tak a tak. Mnozí o tom povídají. My jsme vychováni v takových svědectvích být spíše zdrženliví, ale někdy by to nebylo neúžitečné = poznávat Pána Boha tím, že řádně pojmenujeme věci a události tak, jakými opravdu jsou. Bylo by to svědectvím pro nás i pro druhé. → Ale jistě se najdou takoví, kteří nemohou připojit žádné svědectví (zkušenosti své víry). Najde se takových (v naší tradici) hodně. Pro takové (NÁS) má apoštol úžasnou zprávu! Největší sílu svého mocného působení v tomto světě Bůh přece prokázal na Kristu! Nemáš zážitek? Nemáš slova o něm, nemáš prostředí, kde bys mohl takto svědčit? Nic jsi tím neztratil, o nic jsi nepřišel! Přece neúžasnější svědecká historika o mocném Božím působení je to vyprávění o Vzkříšeném Kristu!

Když najdeme ve své dopisní schránce dopis, přečteme ho. Často je v našich schránkách všelijaký jung, smetí. A stejně ho mnozí čteme. Potěšení z pojištěného stáří, neopakovatelný zážitek z jízdy klimatizovaným autobusem, nový život skrze vitamínové tabletky.

Ne pouze „kostelní, nedělní písmena svatá“, ale jako bychom apoštolův dopis našli doma ve schránce. (epištol+anděl) V Amsterodamu zvou do kostela tak, že mládež roznese 8000 pozvánek, epištol, vzkazů. V dnešním světě toto apoštolské čtení orámované radostným zpíváním stojí, leží rovnocenně vedle těch pojištění, zájezdů a vitamínů. Na ty slyší lidé víc. Apoštol si nestěžuje, ale taky toho rozesílání svých pozvánek nenechá a nenechá.

Vždyť ví a vyznává, (víme a vyznáváme), že jsme povoláni k naději, máme přeslavné dědictví a Boží přítomná moc je to, co přivádí k naplnění všeho. Je-li něčeho po okraj, pak to nejspíš znamená, že toho už víc ani nemůže být. Může. Zejména, jedná-li se o Boží milost nám dnes darovanou.

Modleme se:

Díky činíme a chválíme tě, Bože, za tvá zaslíbení, jejichž věrnost a pravost jsi prokázal na svém Synu. Opakovaně před námi odkrýváš svá pozvání k přebohatému množství milosti ve společenství s tebou. Nesměle a přitom dychtivě, pokorně a směle zároveň – přijímáme! Amen.

Ondřej Titěra, Teplice, 9. 9. 2018

Naše dík činění

Bohoslužby v neděli 28. října se u nás konaly ve znamení dík činění za letošní bohatou úrodu.

O výzdobu modlitebny se tradičně postarala sestra Růženka Jancyková, za což jí patří veliký dík. A protože neděle 28. října byla státním svátkem, kdy jsme si připomněli 100. výročí vzniku samostatného Československa a zároveň 100 let od založení Českobratrské církve evangelické, pamatovali jsme na to v přímluvných modlitbách za vlast a domov. Nechyběly ani děti, jejichž počet se tentokrát rozrostl na šest. O tom, co bylo dříve a co máme nyní, si povídaly v nedělní škole. Společně s námi se pak zúčastnily vysluhování Večere Páně.

Pravidelná sborová setkávání

Mají v našem sboru muži, ženy, mládež, konfirmandi i děti. Pro ně nový kazatel pravidelně v rámci bohoslužeb připravuje slovíčko. A když se světylkem odcházejí do nedělní školičky, zpíváme jim na cestu „Všechny děti v celém světě“. Novinka, která těší malé i velké...

„EkuChlapi“ nakročili do další stovky

Pro nové čtenáře osvětlíme divný nadpis. V našem kostelíčku již 11. rokem pokračuje pravidelné setkání chlapů /evangelíci, katolíci a další milí chlapi a chlapi/. V červnu 2018 se uskutečnilo 100. setkání s velkou slávou na farní zahradě.

Jak je v nadpisu psáno, tak od září tohoto roku jsme úspěšně nakročili do další stovky, kdy do listopadu proběhlo 103 setkání.

U „stodruhého“ již byl přítomen i nový farář našeho sboru Mgr. Martin Bánoci, který nás povzbudil „biblicko-chlapským slůvkem“. Co to bylo, zůstává uzamčeno v chlapských srdcích a bude postupně uvolňováno k radosti našich drahých poloviček. Zajistě se naše milé ženy

na tyto společně prožité chvíle těší. I chlapi mají svá tajemství a dny.

U „stotřetího“ setkání nám otevřel tajemství biblického odkazu náš milý P. ThDr. Prokop Patrik Maturkanič, Ph.D., CFSS, autor knihy *Vezmi a čti*, kterou s věnováním předal všem zájemcům o četbu Božího slova. Kniha nám přibližuje nedělní a sváteční promluvy trojročního liturgického cyklu a „civilně“ nám umocňuje hloubku a moudrost Božího slova. Z uvedeného vyplývá, že naše další „100“ začala zajímavě a povzbudivě. S Boží pomocí se těšíme na nadcházející chlapskou „vánoční besídku“ a další setkání v roce 2019, která zajistě umocní i naši touhu být spolu. (Matouš 18;20.)

Roman Gaudyn

Hráli a zpívali jsme pro Tomáše

V sobotu 1. prosince jsme společně se sborem Církve adventistů sedmého dne uspořádali benefiční koncert.

Vystoupil na něm křesťanský soubor Vojkovičká dechovka, zazpívali adventisté i baptisté, to všechno proto, aby udělali radost patnáctiletému Tomáši Mráčkovi, jeho rodičům a kamarádům.

Tomáš je od dětství upoutaný na invalidní vozík a momentálně potřebuje plošinu, po níž by mohl vjet do dodávky, která jej přepravuje do školy. Díky účinkujícím a štědrému publiku jsme mohli

rodině Mráčkových přispět 15 800 korunami a 20 eury. Slovem provázal bratr Zbyšek Jonczy, kazatel CASD. A následně přišel krásný dopis: „Ještě jednou bychom chtěli poděkovat za uspořádání krásného be-

nefického koncertu a za to, že právě nám byl výtežek věnován. Byla to krásná a neuvěřitelná částka. Moc nám pomůže a moc si toho vážíme. Příjemné prožití adventních dnů přejí Mráčkovi“

Pomáháme hospicu sv. Štěpána v Litoměřicích

Pomoc může mít různé formy. Jednou z nich jsou i jarní a podzimní volejbalové turnaje, které pomáhají hospici sv. Štěpána v Litoměřicích. Letos se konaly již potřetí a každým rokem sportovci přispějí částkou kolem 50 000 korun. Pravidelně se jich účastní někteří členové našeho sboru. Říkají si Ranaři, a aby mohli dobře reprezentovat, pilně trénují každou neděli. Podzimní kolo se odehrálo v sobotu 24. listopadu. Škoda jen zranění našeho bratra Aleše Homuty, kterého bude sádra „zdobit“ až do vánočních svátků.

Ženy měly svůj den

Podzimní ekumenické setkání žen v sobotu 24. listopadu se neslo v duchu zajímavé besedy a ruko-dělné výroby.

Dopoledne jsme se zájmem vyslechly povídání knihovnice a spisovatelky Ludmily Křivancové z Karlových Varů. O tom, že její přednáška zaujala, svědčí fakt, že obě její knihy, které s sebou přivezla, zmizely, ani se na všechny zájemkyně nedostalo. Autorka je slíbila doslat. Po společném obědě se šikovné ruce našich žen pustily do výroby papírových vánočních

ozdob. Učitelkou byla nejstarší členka sboru Lydie Jancyková, která jich už vyrobila stovky. Ostatně je vidíme na šest metrů vysokém vánočním stromě, který je tentokrát od rodiny Sršňových z Úpořin.

Hodně štěstí, zdraví, milí Jirsákové

Bývá zvykem, že s koncem prázdnin společně slavíme s jubilanty, kteří mají narozeniny v době dovolených. Těmi byli letos manželé Jirsákové – Lída (60) a Pavel (70).

V sobotu jsme se sešli v presbyterně, v neděli v modlitebně. Citáty z bible připravila jako vždy sestra kurátorka Věra Grögerová a ke gratulaci se

rád přidal i emeritní farář Petr Čapek. Milí Jirsákové, děkujeme za vše, co pro sbor obětavě konáte a přejeme hodně Boží lásky a požehnání do dalších let.

PŘIJĎTE S NÁMI UŽÍT
zlatou neděli

NEDĚLE 23. 12. v 9.30 HODIN
doprovodí sváteční bohoslužby duo Karin Hrušková a Jiří Kopa,
odpoledne v 16 hodin začíná u vánočního stromu
hra dětí a mládeže s nadílkou

Pravidelná setkávání

NEDĚLE

- 9.30 hodin bohoslužby
- 10.00 hodin nedělní škola

ÚTERÝ

- 16.00 hodin - děti
- 17.00 hodin - biblická hodina

STŘEDA

- 15.00 hodin konfirmační cvičení

PÁTEK

- 1 x v měsíci mládež
- 1 x v měsíci chlapi ekumena

Máte-li možnost, sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu: www.cceteplice.cz

Sbor ČCE Teplice

